

1^η Μάη: Μόνος δρόμος, ο δρόμος των αγώνων μας

Τα φέρνει έτσι η ιστορία που κάθε φορά η 1^η του Μάη να αποκτά ξεχωριστό νόημα. Πάντα υπάρχει εκείνη η κόκκινη κλωστή που συνδέει τους αγώνες και τα αιτήματα του σήμερα με την Πρωτομαγιά του 1886 στο Σικάγο, το δικό μας εργατικό ξεσηκωμό το Μάη του '36, τους 200 εκτελεσμένους της Καισαριανής το Μάη του 44. Οι μέρες εκείνες δεν είναι τίποτε άλλο από στιγμές που συμπυκνώνουν το ιστορικά αναγκαίο. Την αναγκαιότητα η εργατική τάξη να λευτερωθεί από τα δεσμά της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης. Μια αναγκαιότητα που σήμερα αποκτά ακόμα μεγαλύτερη επικαιρότητα, με τις στρατιές των ανέργων, τους μισθούς των 300 και 400 ευρώ, τη δουλειά εκ περιτροπής ή τη δουλειά μέχρι τελικής πτώσεως να αποτελούν τη σύγχρονη δουλειά του 21^{ου} αιώνα.

Στις φετινές συγκεντρώσεις και εκδηλώσεις για την Πρωτομαγιά, θα εκφωνήσουν ξανά λόγους χείλη κυβερνητικά και το αστικό πολιτικό προσωπικό, που θα αποτίουν «φόρους τιμής» στη θυσία των εργατών. Αυτοί που μας ζητούν να γίνουμε θυσία στο βρώμικο βωμό της «ανάπτυξης» των κερδών του κεφαλαίου. Αυτοί που μας καλούν να πληρώσουμε το λογαριασμό των μέτρων της δεύτερης αξιολόγησης, με μειώσεις των συντάξεων, με απελευθέρωση των απολύσεων, με μείωση του αφορολόγητου που θα μας αρπάξει άλλον έναν μισθό.

Λόγους για να τιμήσουν την εργατική Πρωτομαγιά θα εκφωνήσουν και οι γραφειοκράτες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, εκείνοι που σφίγγουν το χέρι της Βελκουλέσκου του ΔΝΤ στην Ουάσινγκτον, δήθεν να της πουν να μην σφίγγει άλλο τη θηλιά γύρω από το λαιμό των εργαζομένων. Αυτοί που έχουν ανάγκη την απεργοσπασία σε αρετή, και σε επιστήμη το ρεαλισμό της υποταγής και της παράδοσης άνευ όρων στα σχέδια της κυβέρνησης.

Όμως η δική μας Πρωτομαγιά δεν είναι μνημόσυνο χαμένων δικαιωμάτων. Είναι προσκλητήριο μάχης για να σπάσουμε τις σύγχρονα δεσμά της ΕΕ και του ΔΝΤ, των δανειστών και των μνημονίων. Είναι η συλλογική συνείδηση του μαχόμενου ταξικού εργατικού κινήματος, ότι εκεί που όλα φαίνονται σκοτεινά και αδύνατα, η εργατική τάξη βρίσκει τη δύναμη να σηκώσει το μπόι της και να τα βάλει με τους ισχυρούς του κόσμου. Είναι η απάντηση στο ερώτημα «από ποια πλευρά είσαι» που τραγουδούσαν οι εργάτες των ΗΠΑ. Και για μας η απάντηση είναι σαφής: είναι από την πλευρά εκείνων που παλεύουν ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα όπου γης.

Είναι από την πλευρά εκείνων που παλεύουν ενάντια στη νέα συμφωνία και το νέο μνημόνιο διαρκείας που φέρνει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους και στο αιμοτοκύλισμα των λαών που δημιουργούν καταστροφή και προσφυγιά. Για μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους, με μισθούς και συντάξεις για να ζούμε με αξιοπρέπεια, για δημόσια κοινωνικά αγαθά, για δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες. Παλεύουμε για να βγούμε από τη φυλακή της ΕΕ και του ΔΝΤ, να διαγράψουμε το ληστρικό χρέος, να πληρώσει το κεφάλαιο για την κρίση!

Αυτή είναι και η θέση που πρέπει να έχει η εργατική Πρωτομαγιά και στα σχολειά μας. Με τους αγώνες μας για την υπεράσπιση της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης, των εργασιακών μας δικαιωμάτων, των μορφωτικών δικαιωμάτων των μαθητών μας. Είναι η ευκαιρία να μιλήσουμε με τους μαθητές μας για τους αγώνες της εργατικής τάξης μέσα από ιστορίες και τραγούδια, να τους ξαναδιαβάσουμε «το ένα δάκρυ για τον μπαρμπα-Τζίμη» και τον Επιτάφιο του Ρίτσου, να τους πούμε ποιος δημιουργεί και ποιος αρπάζει τον πλούτο.

Για να θυμηθούμε τα λόγια των εργατών του Σικάγο, λίγο πριν από την εκτέλεσή τους:

«Θα έρθει εκείνη η μέρα που η σιωπή μας θα γίνει πιο δυνατή από τις φωνές που καταπνίγετε σήμερα».